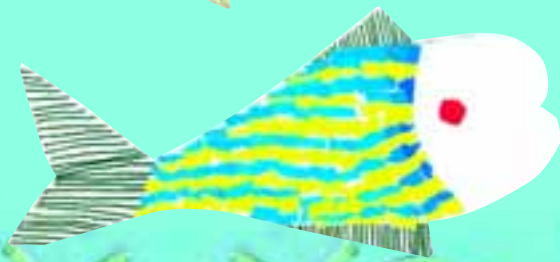
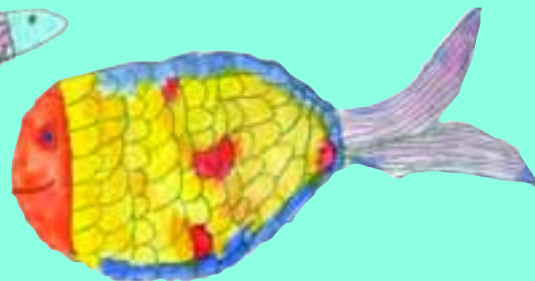

SZIVÁRVÁNY

2005.
JÚNIUS

6

Köszönjük a szép perceket,
Amit a Szivárvány szerzett.
Azt a sok szép rajzot, képet,
Verset, mesét, betűrejtvényt.

Itt az idő elbúcsúzni,
Csipikétől elköszönni.
Szivárvány, ég veled,
Napsugár, köszöntelek!
**a hosszúmezői II. B
és Molnár Tünde tanítónő**

Június jelesül tudja, mi a dolga:
iskolák kapuit mind lelakatolja.
Diáknépet vízre, csónakázni csábít,
melegen tűz a nap, késő délutánig.

Simon Emil

BELLA ISTVÁN

JÚNIUS

Június, június,
a világból ki ne fuss,
ábécé és egyszeregy,
virágbéce s megszerezegy.

Ha akarsz látni szépet,
rekesszük el a rétet,
mint a tenger, nő, dagad
fű-tó és gízgazpatak.

Érzés, tudás tiszta méze
gyűlt a szívbe, gyűlt az észbe;
betűk hordták: ők a mi
lelkünk arany méhei.
Züm-züm, rétet és virágot,
bejárták a nagyvilágot,
s ma mint hála, mint kiáltás
csordul szívünkben az áldás:
„ÉLJEN A TANÍTÓ NÉNI!”

Osvát Erzsébet

SZABÓ ZELMIRA rajzai

Éljen minden óvó néni,
tanító néni, tanító bácsi!
Jövőnket alakító, szép munkájukat
megköszöni, és Isten áldását kéri rájuk
a Szivárvány és a Napsugár
munkaközössége.

Minden kicsi

a nagyvilágban

CSUKÁS ISTVÁN

ELŐ, SÁRKÁNY

Elő, sárkány, elő, labda,
szállj az égnél magasabbra.
Gyere, állj be a csapatba,
estig ne is hagyjuk abba.

Vár a víz, és vár a partja,
vár a nyári rét, a tarka,
szívünk boldog, bőrünk barna,
ki erre fut, ki meg arra.

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

KISASSZONY HAVA

Gyermekek ferednek, fickándó menyhalak.
Az idő is csupasz: csigaképpen halad...
Csillag hull, homálylik, elkullog a horgász.
Gomolygó füzesben csak szúnyograj portyáz...

Hány gyerek fickándozik a vízben?
Keresd meg a testvéreket növények, állatok
és gyerekek között.

BAK SÁRA rajzai

KERCSÓ ATTILA
PISZTRÁNG

Kövek alól, gyökér mögül
Elővillan villámgyorsan,
Majd eltűnik, mint a kámfor.
Hová cikkant, vajon hol van?

Kő reszket patakfenéken,
Hűvös a víz, kristálytisza,
Zúgók alatt habzik, forrik,
S belemar a füves martba.

Ez a pisztráng birodalma,
És egyedül csak az övé,
Langyos vízű, iszap színű
Nagy folyókra nem cserélné.

Csak a vízcsobogás hallszik,
Fenyves csendje a dajkája,
Piros pettyeket hord testén,
Ez az ő névjegykártyája.

horgász

orsó

Kösd össze
a rajzot a
névével!

halász

háló

zsineg

ponty

horog

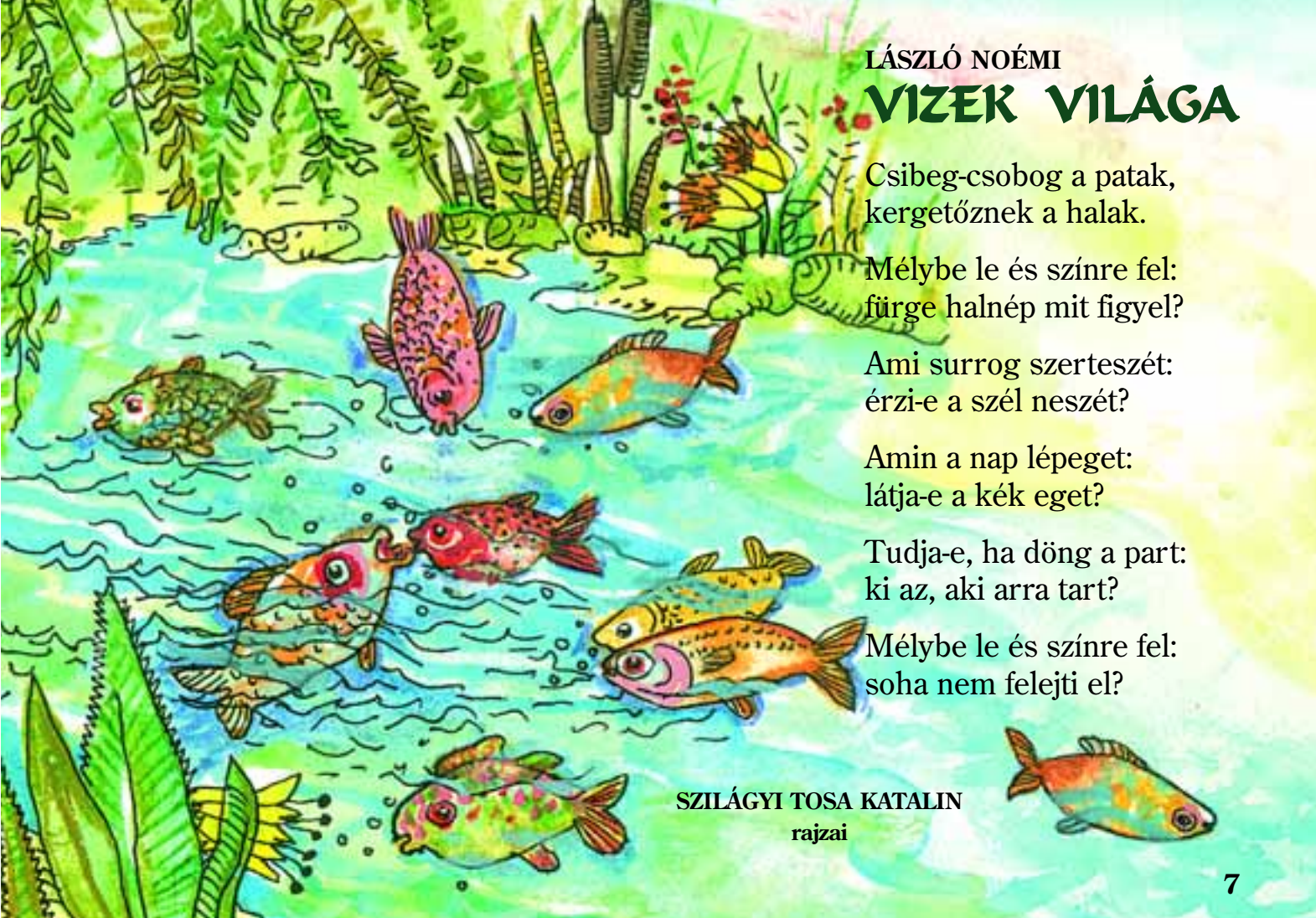
harcsa

angolna

aranyhal

pisztráng

LÁSZLÓ NOÉMI

VIZEK VILÁGA

Csibeg-csobog a patak,
kergetőznek a halak.

Mélybe le és színre fel:
fürge hálnép mit figyel?

Ami surrog szerteszét:
érzi-e a szél nesztét?

Amin a nap lépeget:
látja-e a kék eget?

Tudja-e, ha döng a part:
ki az, aki arra tart?

Mélybe le és színre fel:
soha nem felejtí el?

SZILÁGYI TOSA KATALIN

rajzai

KÁNYÁDI SÁNDOR

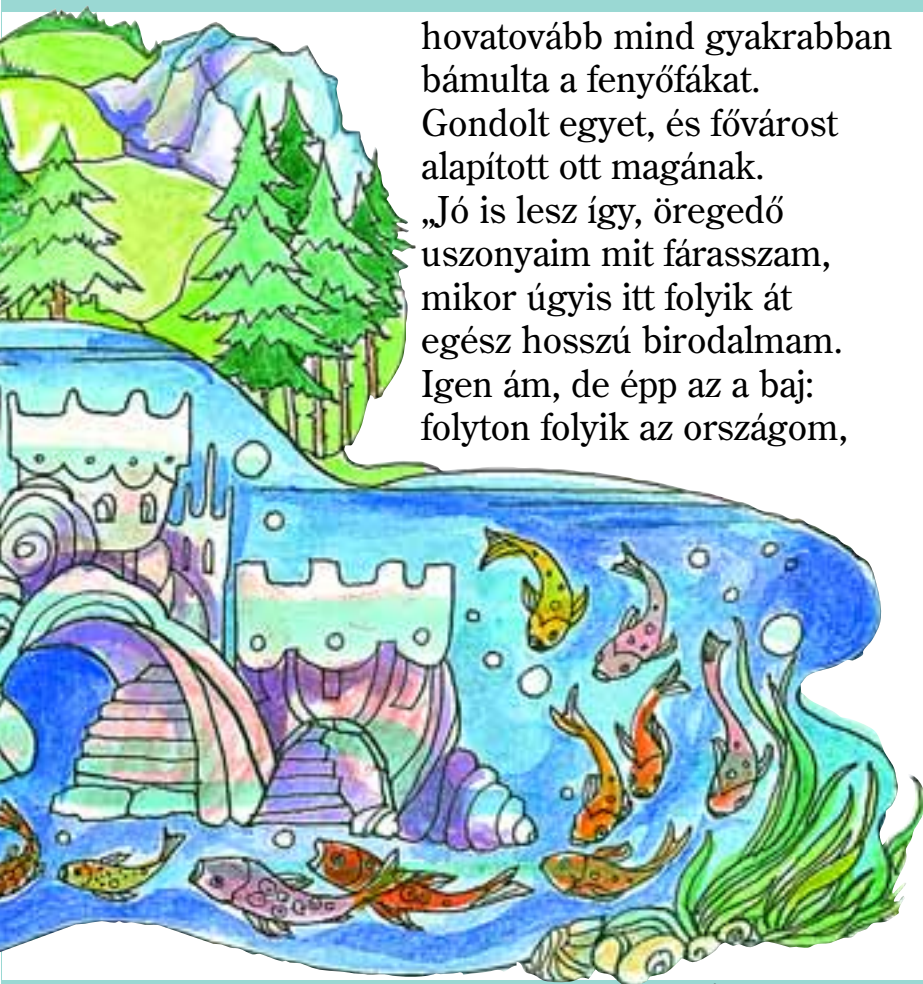
CSUKÁSTÓ

Egyszer régen, amikor még több volt a hal, mint a horász, és nem volt a folyók mentén ekkora nagy sürgés-forgás, élt a kicsi csíki Oltban, élt egy csuka, hasonlót még én sem tudnék kitalálni, hogyha horgászember volnék. Nem is élt, de uralkodott. Ő volt a halak királya: se hálónak, se horognak nem volt hozzá bátorsága. Nemcsak félték, tisztelték is, mert nagylelkű és kegyes volt: szúnyogon meg moszaton élt, testvérhúsba sose kóstolt. Úszta, járta birodalmát Domokostól le Bükszádig. Védelte népét s annak

porontyait és ikráit.
De leginkább Tusnád táján szeretett elidőzgetni, hol a szikla a kis Oltot majdnem-majdnem megrekeszti. Ha elfáradt, ott pihent meg, ott a víz is, mint a kristály, s a vízből is tisztán látta a fenyőket fönnt a sziklán. Ahogy telt az idő, s ő is lassacskán mind öregebb lett, s az úszkálás: föl-le, föl-le, lassacskán mind nehezebb lett,

hovatovább mind gyakrabban
bámulta a fenyőfákat.

Gondolt egyet, és fővárost
alapított ott magának.

„Jó is lesz így, öregedő
uszonyaim mit fárasszam,
mikor úgyis itt folyik át
egész hosszú birodalmam.

Igen ám, de épp az a baj:
folyton folyik az országom,

és nekem, hogy itt székeljek,
folyton-folyvást kell úszkálnom.”

Szerencsére jött a tavasz,
és a kis Olt úgy megáradt,
hogy nem fért át a szoroson,
s majd ellepte a fűzfákat.

Jött aztán az apasztó nyár
nagy meleggel, de hiába,
ott maradt a fűzfák között
az Olt egy kis darabkája.

Csillogott, akár egy kastély,
ez kellett a mi csukánknak!

Átevickélt a szép tóba,
s lefoglalta palotának.

És azóta Csukástónak
hívja minden vízi s földi,
hetedhét országból szoktak
odajárni gyönyörködni.

Mondják, hogy az öreg csuka
lemondott a királyságról,
s mai napig ott éldegél
szerényen a nyugdíjából.

A RÓKA MEG A RÁK

Orosz állatmese

A róka, aki mindig azt hiszi, hogy túljár mások eszén, egyszer futóversenyre hívta ki a rákot.

Abban maradtak, hogy a róka a patak partján fut majd, a rák pedig a vízben. Hát a cél mi legyen? Az a palló, ott a közelben.

– Vigyázz! Kész! Rajt! – vezényelt a róka, és már előre örült, milyen könnyű győzelmet arat majd. Nem vette észre, hogy a rák a farka hegyébe csimpaszkodott.

– Szeretném tudni, hogy akar lehagyni engem ez a hátrafele kecmergő kelekötya! – morfondírozott futás közben.

Végig se gondolta, máris arasznyira volt a céltól. Akkor sarkon fordult, és visszafelé bámult. Farka hegye majdnem érintette a pallót.

– Még föl sem bukkant – kuncogott.

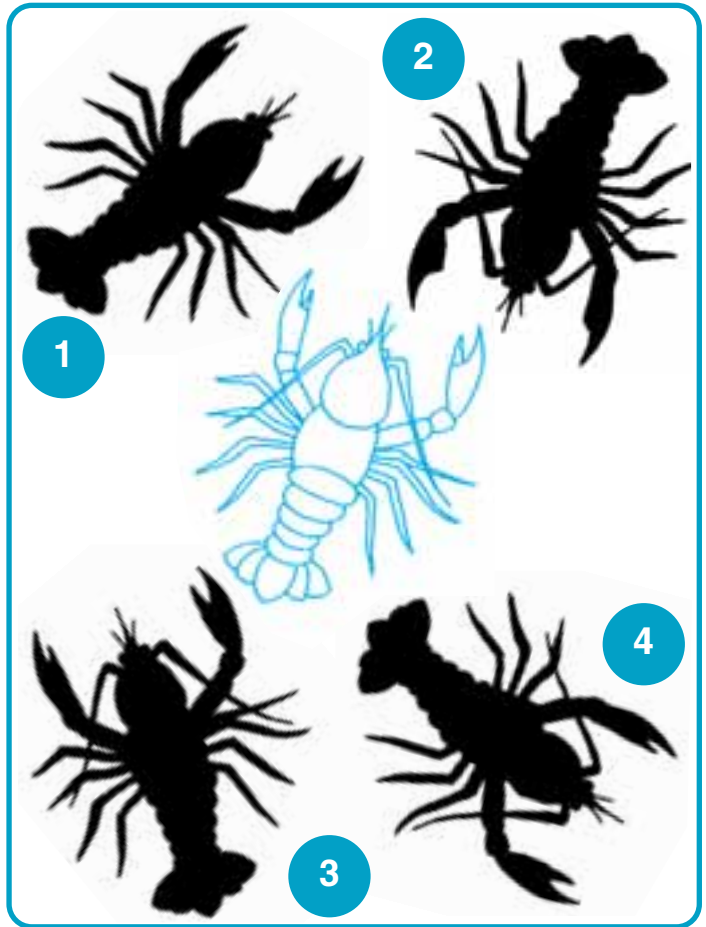
– Itt vagyok, a célban! – felelte a rák, és vígan pattogtatta ollóját.

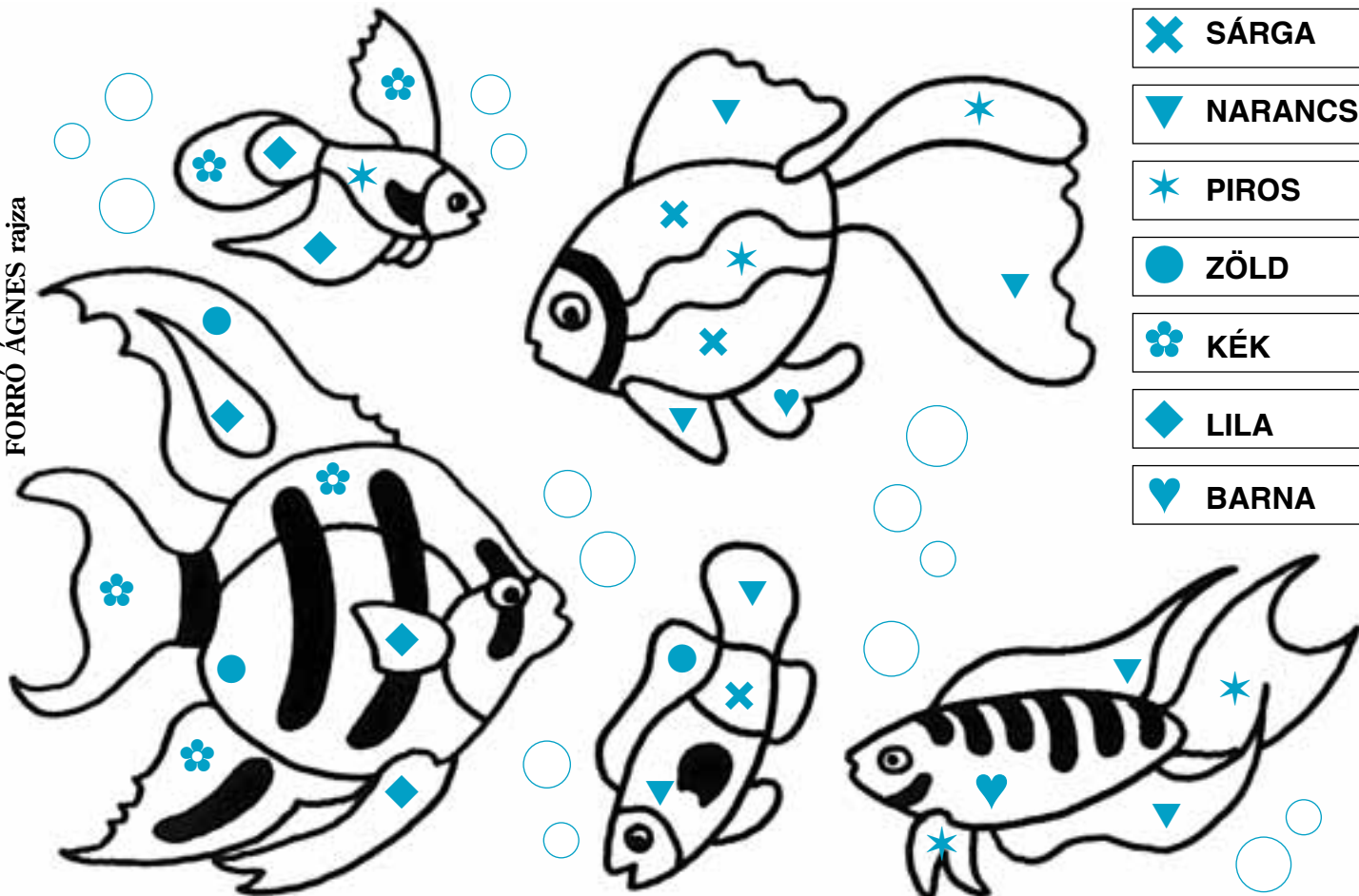
A Móra Könyvkiadó 366... sőt több állatmese című könyvéből

Kövesd a zsineget,
kinek mi akadt a horgára?

Csak egyik árnyék ezé a ráké. Melyik?

Színezd ki a halakat a jelek szerint. Minden horgász nagy halat szeretne fogni.
Számold meg a halakat nagyságuk sorrendjében.

**Keresztes Henrietta,
Marosvásárhely**

A marosvásárhelyi Művészeti Líceum I. B osztályának tanító nénije, **Nemes Csilla** fényképes beszámolót küldött tartalmas József Attila ünnepükről, amelyet a Bibliofil könyvesboltban tartottak meg. Csupa meglepetés került elő

a többi nekünk címzett levélből is. Küldöik: **Gödri Tünde Erzsébet**, Brassó; **Tekeres Barbara Zsanett**, Parajd; **Domokos Dániel**, Magyargorosló; **Matyi Alíz**, Körösjánosfalva; **Balázs Eszter Zsuzsanna**, Habi Márk István, Bernát Péter, Kovács Anna, Nagyvárad; **Prokop Bence**, Csomortáni Orsolya, Jakab Gyöngyi, Sárosi Áron, Kolozsvár; **Kovács Ruben**, Vámfalu; **András Bernadett Andrea**, Lövéte; **Fügedy Tamás**, Margitta; **Bodó Emese**, Csíkszentdomokos; **Váncza Enikő**, Berszán-Árus Dániel, Gyergyószentmiklós; **Szopos Edina**, Csíkszenttamás; **Bács Szidónia**, Étfalva-Zoltán; **Balogh Viktória**, Szatmárnémeti; **Csíki Emese**, Csíkszereda; **Panari Adél** és **Hunor**, Vármező; **Szalontai Sándor Márk**, Zilah; a **székelyhídi**, a **sárvásári**, a **mezőtelegdi** óvodások; a **nagyvárad**i Evangélikus Óvoda német csoportja; a **sárkőzújlaki** I. C; a **csíkmenasági** I.; a **dési** II. E osztály; a **tordai** T. Murășanu Iskola I. D; a **marosvásárhelyi** G. Coșbuc Gimnázium I. C; a **gyergyószentmiklósi** Salamon Ernő Líceum I. A osztálya.

Boldog nyarat és vidám szeptemberi találkozást kíván barátotok, a **Szivárvány**

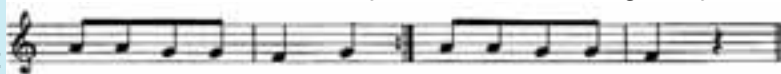

SZÉLES A TISZA

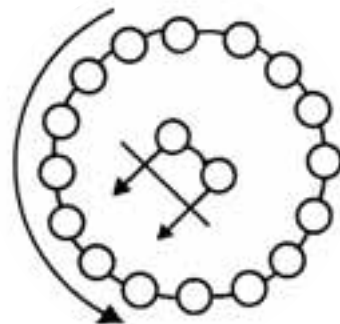
Egy kötelet fektetünk a kör közepére, mellette áll egy gyermek. „Lám én”-től párt választ, és összefogott kézzel átugorják a kötelet.

Szé- les a Ti- sza, ma- gas a part- ja,
Az lesz a le- ány, ki át- u- gor- ja.

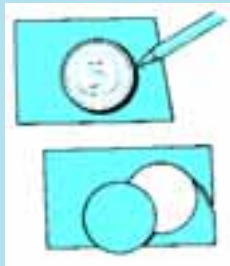

Lám, én át-ug- rot- tam, én va- gyok a lány!
csiz- mám sem sá- roz- tam,

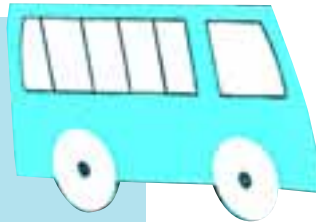

Kettőbe hajtott
kartonra rajzold
rá az autót, a busz
körvonalát, vágd
ki, színezd, vagy
díszítsd színes
papírral.

Egy pötty
ragasztó elég,
hogy ne nyíljon
szét.

Pénzérmét rajzolj
körbe, vágd ki – így
készülnek a
kerekek.

ZÁGONI BALÁZS **BARNIBUSZ**

Szombat reggel Barni, Anya és Apa elindultak kirándulni. Felültek a zöld autóbuszra, az elvitte őket oda, ahol az erdő kezdődik, a város pedig véget ér. Itt volt a buszok garázsa is. Barni sokáig nézte az érkező és induló buszokat. Mikor már nem látta őket a fáktól, a hangjukat akkor is még sokáig hallotta.

Sokat gyalogoltak. Virágot szedtek, szalmát kerestek, és két mókust is láttak. De Barni egy idő után megunt a kirándulást.

- Anya, menjünk vissza a buszokhoz.
- De Apa és Anya tovább akart kirándulni.
- Szomjas vagyok! – mondta Barni.
- Mindjárt megállunk egy forrásnál, és iszunk – válaszolt Anya.
- Éhes vagyok!
- Mindjárt leülünk egy tisztásra, és eszünk – válaszolt Apa.

– Fáradt vagyok! – mondta Barni.

– Mindjárt leterítjük a lepedőt, és pihenünk.

Hamarosan megálltak egy kis patak mellett, ittak és ettek, Apa és Anya leheveredett a fűbe. Barninak elmúlt a fáradtsága, ezért elindult kicsit sétálni. Látott szamócát is, virágot is, de aztán... Nem akart hinni a szemének: egy öreg autóbusz állt a fák között. Félig benőtték a bokrok, piszkos volt, sok ablaka hiányzott, lekopott róla már a festék. Barni odalopakodott, óvatosan rátette a kezét, és megsimogatta.

– Jaj ez nagyon jól esik!

Barni először félreugrott, mert nem tudta, hogy honnan jön a hang. De aztán megint visszamerészkedett.

– Nem mosnál meg egy kicsit?

Barni már szaladt is. A kisvedret belemerítette a patakba, és megmosta a busz oldalát.

– Köszönöm. Meg akarod nézni, hogy milyen vagyok belülről?

Barni bólintott.

– Kerülj a hátam mögé, ott nekem van támasztva egy öreg létra, azon bemászhatsz.

Barninak nagyon tetszett a busz belülről, bár tele volt szeméttel, száraz levéllel, még egy madárfészek is volt benne. De még megvolt a kormány és a sofőr bácsi széke is.

– Vezethetsz egy kicsit, ha akarsz.

Barni elkezdte forgatni a kormánykereket.

– Hol jártál, amikor még fiatal voltál? – kérdezte.

– A főtérről indultam szombaton és vasárnap.

Ide az erdőbe hoztam ki az embereket, délután pedig hazavittem őket. Be jó dolgom volt!

– Itt laktál az erdő melletti garázsban?

– Hát persze. Aztán egyszercsak itt hagytak. Nem kellettem többet senkinek...

Barni megsimogatta a kormánykereket.

– Nem akarsz az én buszom lenni?

– De, szívesen, adjál nevet nekem. Régen 10-es busz voltam.

– Most Barnibusz leszel. Szia, Barnibusz!

– Barni! Hol vagy, Barni? – Apa és Anya hangja hallatszott.

– Itt vagyok a Barnibuszban!

– Hol???

Aztán megtalálták Barnit.

– Hogy másztál be, édes fiam? – kérdezte Apa.

– Várj, Apa! – szólt Barni, és megkérdezte a Barnibuszt: – Mondd, hogyan lehet kinyitni az ajtóidat?

– Nyomd meg a kék gombot! – súgta a busz. Az ajtó halk sziszegéssel kinyílt.

– Anya, Apa, képzeljétek, ez az én buszom. El-neveztem Barnibusznak. Beszélget velem, és szót fogad nekem.

– Milyen koszos. Hogy kerülhetett ez ide? – morfondírozott Anya.

– Se kerekek, se motor, se székek, egy roncs az egész – csóválta a fejét Apa.

Barni még egy kicsit sugdosódott a busszal, aztán Apa szépen becsukta az ajtókat, és hazamentek.

Barni egész héten azt hajtogatta, hogy Barni-

busz azt szeretné, ha szépen kitakarítanák.

Szombaton seprűvel, szemeteslapáttal indultak kirándulni. Anya ablaktisztítót hozott meg rongyokat, és Barni irányításával olyan szépen kipucolták a buszt, hogy öröm volt nézni.

Ezen a szombaton azt súgta Barnibusz a Barni fülébe, hogy nagyon-nagyon örülne, ha megingint olyan szép piros lehetne, mint régen. Apa azt mondta, hogy ez már túlzás, a festék sok pénzbe kerül, kiváltképp, ha szép piros. De Barni azt válaszolta, hogy inkább nem kér csokis kiflit, sőt az összegyűjtött 8 lejét is odaadja, csak vegyenek piros festéket. Olyan szépen és olyan sokáig kérte Apát és Anyát, hogy következő szombaton pirosfestékes dobozzal és ecsetekkel felszerelve indultak kirándulni.

Mire a nap lefelé indult, a Barnibusz gyönyörű piros színben tündökölt. Apa még a két első lámpáját is visszaszerelte a helyére.

Barni nagyon boldog volt. Nála jobban csak Barnibusz örült. Tudta, hogy van egy kis gazdája, aki gondoskodik róla, és minden szombaton meglátogatja. Barni pedig tudta, hogy van egy

szép piros autóbusha, amelyiknek ő a sofőr bácsija, és amelyik csak rá hallgat. Arra gondolt, hogy pénzt fog gyűjteni, kereket vesz a busznak, székeket, új motort, és elmennek együtt az óvodába, beültetik az óvodásokat, az óvó nénit, és elviszi őket kirándulni messze-messze, a magas hegyekig vagy a tengerig. És természetesen végig Barni fog vezetni.

A GOMBAKIRÁLY

Lengyel mese
SEBŐK ÉVA fordítása

Volt egyszer egy sűrű, sötét, öreg erdő. Ebben az erdőben temérdek mindenféle gomba nőtt. Egyszer elhatározták: királyt választanak maguknak. Igen ám, de kit? Tanakodtak, tanakodtak, ki lenne a legalkalmasabb, végül kisütötték, hogy maga az erdész. El is mentek hozzá követségbe, és szépen megkérték, hogy legyen a királyuk. Hanem az erdész csak a fejét csóválta:

– Köszönöm a tisztességet, de hát nekem egyéb dolgom van az erdőben. Meg aztán túl nagy is vagyok hozzátok.

– Legyen hát a nyuszi a királyunk! – eszelték ki a gombák újabb hosszas töprengés után, s megkérték a nyuszt, hogy királykodjék felettük.

A tapsifüles szépen megköszönte, hogy rá gondoltak, de ő sem fogadta el a királyi rangot.

– Én szeretek ugrándozni, futkározni, a

gombakirálynak meg folyvást egy helyben kell állnia, méghozzá egy lábon. S hova tegyem akkor a másik három lábamat?

Újra összeültek a gombák tanakodni, végül abban állapodtak meg, hogy közülük való legyen a király. No, de melyik a sok közül. A tinórú? Vagy a rizike? A rókagomba? Vagy a kucsmagomba? A csiperke? Vagy a pöfeteg?... Abban megegyeztek, hogy az lesz a király, aki legméltóbb az uralkodásra. De ki a legméltóbb?

– Én! – kiáltotta a légyölő galóca. – Senki-
nek sincs ilyen gyönyörű, gyöngyös skarlát-
kalpagja! És nekem mindenki engedelmes-
kedni fog, mindenki tudja, hogy a mérges
gomba – veszedelmes!

– Épp ezért nem lehetsz király! – intették le
a többiek a hengegő galócát.

S ekkor a fák árnyas rejtekében hirtelen
megpillantották a barna sapkás, egyszerű, so-
se hivalkodó, halk szavú vargányát, aki min-
dig mindenkinek csak örömet szerzett.

TOMOS TÜNDE rajzai

GOMBA-DAL

VERS-ZENE: GRYLLUS VILMOS

Őz-láb, csi-per-ke, pe-resz-ke-gom-ba:

Vesz-szó ko-sár-ba szedd be-le sor-ba!

Pety-tyes ga-ló-ca, su-suly - ka - gom-ba:

mér-ges, ne szedd le, hagyd a bo - kor-ba!

– Ő a legméltóbb! – kiáltozták a gombák, és
szégyelltek, hogy szerény külseje miatt már
előbb nem gondoltak rá.

Így lett a vargánya a gombák királya.

Mindenki örült – az erdész, a nyuszi, a mó-
kusok meg a békák –, minden teremtet lélek
a sűrű, öreg, sötét erdőben, csak a galóca
mérgeződött. Még gyönyörű, gyöngyös kal-
pagját is földhöz vágta volna, ha tehetne volna.

Akár hiszitek, akár nem, újabb tanév végére érkezünk. Ebben a hónapban tartjátok az évzáró ünnepélyeket. Számos kis, elsős barátomtól (akik hozzám képest igazi óriások) érkezett saját kezűleg írt levél, és nagyon büszke vagyok arra, hogy éppen nekem

20 Dézsi Tamás, Nagyvárad

írták első levelüket. Valószínűleg mert érzik, mennyire szeretem őket – szeretlek Titeket, mindannyiokat. Önökik az első tanévük során sikerült meghódítaniuk az első és legfontosabb erődítményt a Tudás Várából: megtanultak írni-olvasni. Ez az első lépés a világ meghódítása felé.

Egy ideje igencsak aggódtam levelezésünk miatt, mert öreg barátom, aki a rólam szóló meséket írta, és akinek leveleimet diktáltam, sajnos betegeskedni kezdett. Arra gondoltam, mi lesz, ha el talál menni a lombhullással, kinek diktálom majd a Csipike Pos-

Takács Tamás,
Nagyvárad

táját? Egy kedves Szerkesztő Néni felajánlotta, hogy amíg öreg barátom kornyadozik, szívesen válaszolgat leveleitekre. Ennek bizony igen megörvendtünk Öregbácsi barátommal. Mert őt mintha fárasztotta volna a sok levél írása,

amióta beteg lett. Csak ezt az egy levelet diktálom neki,

Tatai Csilla, Margitta

amit a Szivárványban való közlésre mondok tollba. Külön-külön leveleimet, válaszaimat Kiss Jutka nének diktálom addig is, amíg öreg barátom, Fodor Sándor bácsi egészsége jóra nem fordul. Ha egyszer majd úgy adódik, hogy egyáltalán nem diktálhatok neki levelet, Jutka néni segít majd nekem, és a Szivárvány olvasói nem maradnak leveleim, Csipike Postája nélkül.

Úgy egyébként mindannyian bizakodva várjuk a nyarat. Típetupával már aszaltunk szegfűgombát levesbe. Most arra készülünk, hogy szamócát, áfonyát, málnát, szedret tegyünk el télire. Aszalni is szoktunk, de főképpen fenyőkéregből

Pap Alma, Nagyzerénd

Barátosi Levente, Dés

készült kászuba szedünk a friss erdei gyümölcsből, amelyre aztán vadméh-barátaink frissen gyűjtött mézet cseppentenek, jó sokat. Kóstoljátok meg ti is, ha tehetitek. Megéri. Igazán.

Így hát Kedves Feleségem, Típetupa és a magam számára még hátra van a munka dandárja nagyvakáció idejére. Ti azonban éreztetek jól magatokat, játsszatok sokat a friss levegőn, nőjetekek-erősödjetekek-okosodjatok. És mivel már nagy gyerekek vagytok, segítsetek is egy-egy kicsit, amiben tudtok, jó szüleiteknek, hadd örüljenek.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Címlap:

Bálint Noémi, Szilágyballa;
Borbély Lehel, Körtvélyfája;
Magyarosi Krisztina, Kend;
Suteu Erika, Szászrégen;
Szász Zsuzsanna,
Kézdivásárhely.

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXVI. évfolyam, 286. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő.

A szerkesztőség postacíme: 401050 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/541323.

E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont RO14RNCB2200000005690001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L.** Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában.

ISSN 1221-776x.

Ára 12000 (1,2) lej

**Alexe Alexandra Tünde,
Székelyszenterzsébet**

Este van már,
minden felnőtt és
gyermek alszik.
Este van már,
aludj el, hogy
nagy erőd legyen.
Már nincs fent a nap,
csak a hold és
a csillagok,
csukd be a két kis
ablakod.

**Fügedy Tamás,
Margitta**

Egy téma, három írás Szabadkáról:

Szombat délután Piri segített édesanyjának a teregetésben. Egymás után csipetözte a ruhákat a kötélre. Észre sem vette, amikor a macska bebújt a mosott ruhák közé. Kiemelte a farkánál fogva, és kiterítette. A cica hangosan nyávogott, Piri megijedt, és elfutott.

Márk Attila

Koncz Csenge, Csíkszereda

Szombaton Zsófi nagymosásba fogott. Előbb a fehérneműket, majd a feketéket mosta ki, majd egy lavórban kivitte az udvarra. Melegen süttött a nap. Zsófi teregetni kezdett. Bodri kutya egy fa alatt hűsölt, onnan nézte kis gazdáját. Gondolta, ő is segít neki. Odalopakodott, egy ügyes mozdulattal kirántotta a tiszta ruhát. Felseperte vele az egész udvart. Szegény Zsófi, újra kellett mosson mindent.

Krizsnyák Renáta

Preznyák Erika, Székelyhíd

Nagyon szeretem az otthoni munkákat, így a teregetést is. Először csak a csipetöket adogattam anyunak. Később már a bugyikat, zoknikat is felcsipeszeltem. Megtánuultam, hogy a fehérneműt egymás mellé tegyem a szárítóra. Szeretem a kiterített ruhák friss illatát.

Papp Noémi

KEDVES CSIPIKE!

Szeretem a Szivárványt. Küldök egy rajzot Neked. Már olvastam két mesét, egy verset, tanultam egy játékot a Szivárványból. Én második osztályos vagyok a magyar tagozaton. Anyanyelvem román.

Moarcăș Ana, Keresztvár

Köszönöm, hogy kitetted a rajzomat. Nagy meglepetés volt, hiszen anyuka átlapozta a Szivárványt, de nem látta meg. Én is átlapoztam, és hirtelen megpillantottam a rajzomat. Nagyon megörvendtem, mert nekem ez ajándék volt. A születnapomra kaptam egy

Dézi Marcus

Csipike a kismanó,
ő egy erdőlakó.
Zöld nadrágja, kék kabátja,
minden gyermek a barátja.
Az állatokat is szereti,
ezért tiszteli őt mindenki.
Felesége Tipetupa,
ő álmai asszonya.

**Kántor Vivien,
Hosszúmező**

Tompa Ábel, Kolozsvár

kis papagájt. Pityunak neveztem el. Nagyon vigyázok rá. Néha rosszalkodik, bebújik a homokba, és szétszórja még a kalitkán kívül is.

Gödri Erzsébet Tünde, Brassó

Első osztályos tanuló vagyok. Még nem tanultam az összes betűt, ezért anyukám ír helyettem. Most kaptam meg az első Szivárványt, nagyon megtetszett, és gondoltam, küldök neked egy levelet és néhány rajzot. Már alig várom a következő Szivárványt.

Antal Mátyás, Köröstárkány

A lécekből készült
rombusz-rácson mindig
friss rajzok pompáznak.

A székelykeresztúri
Ugri-Bugri Napköziotthonban 3
csoportot 6 óvónő nevel
szívvel-lélekkel, jó ízléssel és
teremtő fantáziával.

Zsebekben rejtőznek
az Ugri-Bugrik féltett kincsei.

A gyerekek díszítették az
álarcosbált hirdető
óriás-szemüveget.

A 12-karú naptáron
gyermek-munkák jelzik a
hónapokat és rajzjelek
azt, hogy kinek mikor
van születésnapja.

Kedvenc dalaik színes-
rajzos képe a falon:
első lépés a kotta-
olvasás felé.

